

Petr Steindl

Památka Terezín

Léto zapadá sněhem
tak vzpomínky se bortí
tato krvelitá zem
hvězdy tiskne na rty.

Hradby Brány Města
zapovězený svět
krev naše byla čistá
mísila se s hlínou
Proč nenávidět
rasu jinou?

Děti brány matkám,
Synové otcům,
sestry bratrům,
životy kradli nám
a tvar dávali
našim mrtvolám

Mozoly na duši
zjizvené
srdce prázdno
usedá na víčka
naděje
usedám na dno.

A nad hlavou
mou
v polštáři
hvězdy se rozzáří.

A u nohou tvých
sedmiramenný soud. (...)

Dědo zkus prominout,
že v závějích
roztál sních,
že vzpomínka má
není úplná.

Vranov

V skleničkách vína tančí stíny,
vzbuzené chvíle ticha
vzlykají něhu.

Po pěšině kráčí mráz,
sklízí první rampouchy,
v uhelníku drtí čas
adventní.
Svíčkami zrozené hroby
tají tmu.
Zvrásněné stromy,
krvavá věž
i zapadlá víčka
hltají hvězdy.

Skličené city,
promrzlý klín,
pietní květy
v závějích sněhu.

Zátiší. Meandry
mysli. Slzice.

Smutek proráží
samotu nejvíce.

Sněhový muž

Sněhový muž
Ledová žena
Lednová tuš
Bělobně nemá

Sněhový muž

Sněhový muž
Ledová žena
Lednová tuš
Bělobně nemá

Jizva

Jen kolejnice slz
pro vykolejenou mašinku.
Pouhý škrtanec
přes překrásnou vzpomínku.
Prudký nádech od srdce
co prořízl pleť

a přání -
nic už nevidět.

Matčín boj

Šachová pole,
černo-bílá tma.
Vřeštící boje.
Bledá královna.

Figury ji vzdaly,
krále brání sama
a sune pěšce ke kraji:

„Až padnu, můj malý,
bude z Tebe dáma ...

Pak partii vyhraji.“